

The image shows the interior of a rustic restaurant. A large wooden barrel is used as a table, with several wooden stools around it. Green vines are hanging from the ceiling, and there are arched doorways in the background. A chalkboard on the wall lists items like 'Chuletón de Pato', 'Pato', and 'Chuletón de Cerdo'. A person is sitting at a table in the background.

SHINTARO ISIHARA

# Phòng trà tấn

NHÃ ĐIỂN dịch



# PHÒNG TRẠI TẮN

*Shintaro Ishihara*

Người dịch: Nhã Điển

**phòng tra tấn**

**Shintaro Ishihara**

**Người dịch: Nhã Điển**

*Bìa: **M. C. P***

*Nguồn: **Thư Ấn Quán***

**phòng tra tấn**  
(Gōmonheya, 1956)

**SHINTARO ISHIHARA**

**Người dịch: Nhã Điển**

**Nguyệt san VĂN số 57**  
**01-5-1966**



# Về Shintaro Ishihara

石原慎太郎



Trong một bài đề cập đến vấn đề thanh niên Nhật ngày nay đăng trong số 164 của tạp chí France AsielAsia (bộ mới, xuất bản tại Tokyo) một ký giả Nhật, ông Takehiko Nishiyama có viết đại khái như vậy: “Trong xã hội nước Nhật hiện nay có ba thế hệ đang đứng trước một hậu quả lịch sử chung. Một thế hệ thứ nhất gồm những người của thời đại Minh Trị còn sót lại, một thế hệ thứ hai gồm những người trưởng thành trong hồi trước cuộc đại chiến thứ hai đã từng chiến đấu cho một lý tưởng quốc gia thần bí và đã vỡ mộng vì lý tưởng ấy, một thế hệ thứ ba gồm một bọn trẻ mà tuổi thiếu niên bắt đầu sau hồi nước Nhật bại trận.

Thế hệ sau chót là một thế hệ đang lên mà cũng là một thế hệ đưa ra nhiều vấn đề nhất”. Ông Nishiyama viết: “Hiện tượng hỗn độn sau cuộc bại trận đã gây

ra một ấn tượng khó quên trong tâm trí của bọn trẻ này. Những cuộc giành giật, chen lấn vì thực phẩm khan hiếm, những cuộc bắt bớ chợ đen, chợ đỏ, những cuộc gian lận để trốn lưới cảnh sát, những ngón lưu manh mà người ta phải bắt buộc giở ra để mưu sống vãn... vãn... ngân ấy thú đã chung lại để tạo một lớp thiếu niên đâm ra hoài nghi tất cả, hoài nghi những người khác, hoài nghi những giá trị trước kia đã được đề cao, nói tóm lại là hoài nghi tất cả những cái gì không phải là họ. Đối với họ, giữa thực tế cuộc đời và phần lý thuyết mà các bậc phụ huynh đã cố nhồi vào óc họ có một cái hố ngăn cách rõ rệt. Vì vậy họ hóa ra ngờ vực bất cứ một giá trị tinh thần nào, chỉ còn tin ở những cái mà họ có thể cầm nắm, thí nghiệm bằng cảm giác. Cho nên ta đừng ngạc nhiên khi thấy họ lái xe chạy hết tốc lực, sống những cuộc

tình không có ngày mai, có những hành động, những cảm nghĩ trái ngược hẳn nếp sống cổ kính từ trước của xứ Phù tang.”

Chính trong những điều kiện tâm lý và xã hội này đã nảy sinh ra trường hợp của một nhà văn Nhật còn trẻ tên Shintaro Ishihara (Thạch Nguyên Thận Thái Lang).

Ông Marcel Ginglaris, một nhà văn Pháp sống ở nước Nhật lâu năm, hiểu tâm trạng của nhóm thanh niên Nhật của thời hậu chiến hơn ai hết, khi viết bài tựa cho một tập gồm bốn truyện ngắn của Shintaro Ishihara dịch sang Pháp văn<sup>1</sup> đã nói rằng với Ishihara người ta sẽ không thấy một nước Nhật cổ kính, núp sau những tục lệ đã có từ ngàn đời mà là một nước

---

<sup>1</sup> *La Saison du soleil*, bản dịch của Kuni Matsuo do René Julliard xuất bản, Paris 1958.

Nhật xáo trộn, hoang mang đang dò dẫm tìm câu trả lời cho sự có mặt lịch sử của mình sau cơn khủng hoảng, hậu quả của hai trái bom nguyên tử ở Hiroshima và Nagasaki. Khác hẳn truyền thống văn chương của một Ryonosuke Akutagawa trong truyện Rashomon hoặc của một Kojiro Serizawa trong truyện “Cái chết của một võ sĩ đạo”. Ishihara thay mặt cho cả một thế hệ thanh niên nước Nhật sau chiến tranh, bày tỏ quan niệm sống của mình và đòi duyệt lại giá trị của những giá trị đạo đức.

Năm 1956, Ishihara được giải văn chương Akutagawa<sup>2</sup>. Năm đó Ishihara<sup>3</sup> 24 tuổi. Báo giới và văn giới xôn xao, cho đó là một sự phỉ báng văn học quốc gia,

2 Một giải thưởng văn chương rất có giá trị, ngang với giải thưởng Goncourt của Pháp, đặt theo tên của nhà văn lớn Akutagawa Ryunosuke - tác giả danh phẩm Rashomon.

3 Ishihara Shintaro sinh ngày 30/9/1932; mất ngày 01/02/2022.

vì theo họ Ishihara không đáng được giải thưởng giá trị nói trên. Họ trách Ishihara phi luân, tục tĩu, viết văn còn lủng củng. Nhưng những điều chỉ trích đó không cản được tác phẩm của Ishihara bán lên tới một triệu quyển và năm truyện ngắn của Ishihara được đem quay thành phim. Sự thành công mau lẹ đó của một nhà văn trẻ tuổi thiết tưởng không thể cắt nghĩa bằng một cách nào khác hơn cách nêu những lý do mà Takehiko Nishiyama đã đưa ra để trả lời những cái tại sao và cách nào của đời sống tâm lý vô cùng phức tạp và bừa bãi của thanh niên Nhật.

Đứng trên một bình diện có tính cách nhân loại bao quát hơn, thái độ của Ishihara trong truyện *Nắng mùa hè* mà chúng tôi dịch ra Việt văn đây biết đâu lại chẳng cắt nghĩa được nỗi hoang mang

của những thế hệ “teen-agers” mà chúng ta đã nghe nói tới.

Trong Nắng mùa hè Ishihara không kết luận gì hết, không định rõ quan điểm của mình mà chỉ cho ta thấy một mối mâu thuẫn phát sinh trong tâm lý, trong nhân sinh quan của nhân vật Tatsuya Tsugawa trong đoạn cuối, lúc Tatsuya không giải quyết được điều thắc mắc nội tâm đang vò xé mình.

Albert Camus, trong bài diễn văn đọc ở Stockholm trong buổi lễ nhận giải Nobel, có một câu mà ký giả Takehiko Nishiyama đã trích:

“Thừa hưởng một quá khứ sa đọa mà suốt trong lịch trình lịch sử ta thấy có nào là những cuộc cách mạng tuyệt vọng, những kỹ thuật điên rồ, những thần tượng chết, những ý thức hệ chán

chường, những chính phủ nắm được bí quyết tiêu diệt loài người nhưng không nắm được bí quyết thu phục lòng người, những bộ óc trí thức đánh đi đến cái mức làm nô lệ cho bạo lực và thù hằn, cái thể hệ đó phải bắt buộc phủ nhận nhiều giá trị có nơi mình và quanh mình để có thể, từ những sự phủ nhận đó, khôi phục lại một chút gì giúp họ sống trong danh dự và chết trong danh dự.”

Sự phủ nhận mà Camus đã nói tới là sự phủ nhận mà Shintaro Ishihara đang làm cuộc thí nghiệm, là sự phủ nhận mà chúng tôi định giới thiệu với bạn đọc bằng mấy truyện ngắn này.





Katsumi bước vào quán Moon. Không một đứa nào trong nhóm của thằng Takejima ở đó. Khi thấy hắn, bọn sinh viên, những người thường tới đây, đứng phắt dậy. Bỗng chúng nhớ ra là chúng không tới dự buổi khiêu vũ hóa trang do bạn học của trường hắn tổ chức. Họ bao quanh người thanh niên lúc đó đứng gần cửa, sát cạnh cầu thang.

Ít nhất là Katsumi cũng nhận ra mồm miệng chúng, nhất là miệng thằng Tezuka, tức “tên rạch mặt” kể từ lần sửa lưng nhau rồi. Hắn nhìn bọn chúng và thốt cười.

– Thôi, được... hôm nay tao bận... bận công việc mà hản tụi bay đã đoán được? Tụi bay hản hiểu là không có cái đó, tao sẽ không mất công đi một mình...

Nói xong, hản quay lưng lại. Tay cho vào túi áo vét trái, khuỷu tay cọ vào tay vịn của cái cầu thang, hản chạy vội xuống thang gác.

Bọn kia nhìn hản, hơi thất vọng. Có đứa nói:

– Thằng ngốc...

Katsumi đi tới bậc thang cuối cùng và nghe thấy lời chửi. Hản móc bao thuốc lá, lấy ra một điếu, từ từ đưa lên miệng và quay lại cười khểnh. Rồi hản bước ra đường.

Cơn mưa bụi từ bầu trời đen rớt xuống từ lúc chiều, nhẹ nhàng đến nỗi

người ta không cảm thấy gì.

Katsumi bước vào một con đường nhỏ và ngừng lại quán Carib. Một cô chiêu đãi trẻ, đưa khách ra tắc-xi, bảo hần:

– Nếu anh muốn tìm bạn Takejima của anh, thì hần đang ở phòng trong cùng với lũ bạn hần. Hãy vào bằng cửa sau... lối này chật ních những người.

Lối đi được chất đầy những thùng, những chai không, hẹp đến nỗi Katsumi đụng vai vào tường. Sau ánh đèn sáng chói ở thành phố, cảnh tối tăm ở lối đi này thật là nặng nề.

Hần vứt mẩu thuốc hút dở, rồi lấy đế giấy di xuống đất và tiến lại gần căn phòng trong cùng mà từ đó xuất phát ra những tiếng đàn ông cười. Hần đẩy cửa

bước vào. Căn phòng bỗng yên lặng hẳn. Tất cả có sáu đứa, trong đó có hai đứa mà hẳn không thấy có mặt trong buổi khiêu vũ ở Shinagawa. Với những cái nhìn dán chặt vào hẳn, hẳn cảm thấy có sự đánh lộn, nhưng mọi người đều chờ Takejima ra dấu. Tên này gật đầu ra dấu cho đàn em dịu xuống và nói với Katsumi lúc đó đang rẽ lối bước vào.

– Sao bạn, cũng đến à?

– Dĩ nhiên, tao biết công việc đó làm được. Ba chục ngàn đồng lời, phải không? Lấy ba mươi phần trăm, thành ra tao được chín ngàn... Mà đồng ý chứ?

Takejima nói:

– Uống cái gì đã, mà muốn gì, ứt-ki nhé.

Katsumi cầm ly lên.

– Nhãn hiệu nào?

– Không danh tiếng lắm... hiệu VO...  
Hay máy uống gin?

– VO được rồi.

Người ta, rót cho hẵn nửa ly.

Vừa uống, Katsumi vừa quan sát căn phòng. Phòng gần như trống: một vài cái ghế, vài cái bàn mộc mạc, không chút trang hoàng. Hẳn đây được dùng làm phòng cho gia nhân, và đôi khi dùng để chứa đồ công kênh. Trong góc nhà, có hai két uyt-ki, hãy còn nguyên vẹn để đó và một tên, thiếu ghế, đứng dựa vào tường, ngậy ngốc lấy chân đá vào két. Một ngọn đèn một trăm watts chiếu sáng rực căn phòng. Gần nơi cửa, một bóng đèn không cháy treo lủng lẳng. Quán rượu chắc ở từng lầu một. Katsumi đoán ra cái

thang gác đưa lên tới đó, căn cứ vào sự đi lại của các chiều dài viên, và tiếng chai va chạm nhau.

Một sinh viên mặc đồng phục chỉ ngón tay vào những dấu hiệu xanh đỏ ghi trên cuốn lịch treo trên tường. Hẳn hỏi :

– Cái gì đây vậy, phải chăng là ngày nghỉ của các chiều dài viên.

Một đứa trả lời:

– Ngốc... đó là ngày chúng có kinh. Như vậy, người ta biết ngày nào mở được...

Câu khôi hài chỉ làm một nửa nhóm cười. Katsumi đưa ly rượu lên và những lời nói chuyện mất hẳn. Một sự yên lặng lạ lùng lại bao trùm căn phòng. Những tiếng nhạc đệm, những tiếng cười lớn

của các khách say không biết từ căn phòng nào đã vang dội lại đây.

Katsumi nói:

– Không phải là quán rượu, vậy mà người ta nghe tiếng đàn lục huyền cầm của người hát dạo. Hẳn có nhiều người ở trong nhà, phải không?

– Nhạc ở ngoài...

Một tên hé mở cửa :

– Không, nó ở căn nhà gỗ.

Katsumi cười:

– Đó cũng không đến nỗi chật chội như người ta bảo tao... Này, tụi bay không kỳ chứ! Chỉ toàn đàn ông cho qua buổi tối, trong một hộp đêm không có gì là nổi cả... Thế còn đàn bà ? Tụi bay cho thế là hay à?

Takejima nói:

– Trước khi mày tới người ta vui đùa, người ta bàn chuyện làm ăn.

– À này, vụ chiếm đoạt của tụi bay đã xảy ra rất nhanh phải không? Tao tưởng là sẽ có đập lộn... nhưng Ryoji đã để mặc... Đó là một tên yếu đuối, tên khốn kiếp khiếp nhược... không là gì nữa.., nó làm tao chán ngán.

– Không hẳn là thế. Hồi đầu, nó muốn làm ra vẻ tàn bạo, nhưng tao chỉ cho nó biết lẽ lỗi của tao và điều đó làm nó dụi xuống.

Takejima cười và nhìn Katsumi rồi ra ngoài, từ túi áo trong, có một bao lớn... cái bao quá lớn để chỉ đựng có thuốc lá không thôi... Nó mở bao ra và khẩu súng lục kiểu đàn bà với báng súng bằng ngà, lộ ra.

Takejima nói :

– Đừng có lo... tao ít khi dùng tới lắm. Đó chỉ là đồ trang trí, phải không? Nhưng nó cũng đủ gây thương tích... Mà hiểu tại sao Ryoji không...

Nó rút khẩu súng ra khỏi vỏ, nháy mắt và giả vờ bắn Katsumi. Một tia nhìn lạ kỳ lóe trong ánh mắt nó. Người thanh niên cố cười và Takejima tung khẩu súng trong tay. Nó lấy vạt áo lau bóng súng.

– Một đồ chơi hiệu nghiệm... phải không?

– Đã hẳn... nhưng tao cũng không biết cách xử dụng.

– Như thế có lợi cho mày hơn.

Takejima cho khẩu súng vào bao và cười. Katsumi tức tối nghĩ : “Giờ mình

mới hiểu. Không có cái đó, Ryoji đã biết đối xử thích đáng với bọn này!”

Hắn nhớ lại cảnh buổi chiều: Ryoji bị dồn ở trong xe hơi, bị đe dọa, bó buộc phải đếm số tiền thu được để trao cho bọn chúng, lũ cướp này. Hắn đã phải nghiêng rằng, khi hắn thấy Takejima và đồng bọn rút lui. Một mình trong bóng tối, hắn đã phải xuống xe và đứng nép vào tường, để nhìn chúng chạy trốn. Nhưng bọn rút lui sau cùng đã xô hắn vào trong xe như xô vào lồng...

Katsumi nghĩ: “mình vừa coi nó là đồ đòi nợ, nhưng những đứa thực sự hèn nhát đúng là thằng Takejima và đồng bọn.”

Nó cao giọng nói:

– Tụi bay đã dùng vũ khí để làm tiền, đó là phương cách của bọn khốn nạn.

– Muốn có tiền thì không có phương thức nào sạch sẽ hay bản thủ cả... chỉ có tiền thôi! Mà không cần phải đến đây để gây gỗ, và lại chính mà đã bán đứng thằng Ryoji bạn mà. Đùa cũng phải có giới hạn, đừng quên điều đó...

Katsumi trả lời :

– Được... tao không quên.

Rồi nó lặng yên suy nghĩ: “Thật vậy, chính mình đã bán Ryoji. Không cần phải giải thích cho tụi nó, chúng đâu có hiểu. Tuy nhiên, mình muốn giải thoát Ryoji, giải thoát cho chính bản thân nó, bằng cách bắt nó phải đánh nhau... Nhưng không phải vậy, quả mình đã bán nó...”

Nó hiểu là nó đã bị mắc lừa và nổi tức giận xâm chiếm lấy nó. Nốc hết ly rượu uyt-ki, nó giận dữ nhìn Takejima.

Ngày hôm đó, Ryoji và đứa em, cả hai đều là bạn thân của Katsumi, đã tổ chức tại khách sạn P... trong khu Shinagawa một buổi dạ vũ. Hai ban nhạc danh tiếng đã bảo đảm sự thành công và vé vào cửa bán được rất nhiều. Người ta khiêu vũ trên những lối đi trong những khu vườn có treo những bó đuốc. Trời hơi lạnh và có những cặp thỉnh thoảng lại vào hơ tay sưởi.

Ngay lúc đó, Katsumi cảm thấy có cảnh sát, không phải cảnh sát mặc đồng phục đang hành sự những vẫn là cảnh sát. Họ đến xem sự thể trong khi đứng uống ở quầy. Chàng thanh niên quay về phía Ryoji và hỏi :

– Mày bán được bao nhiêu vé.

– Một ngàn.

– Mày điên à? Nơi đây chỉ chứa được hai trăm người! Cả nhà bị rung lên! Chật không còn chỗ nào, ngay cả phòng để áo... Chắc mày phải kiếm được núi của?

– Trả tiền ban nhạc xong còn chừng tám mươi ngàn... Thế mới gọi là làm ăn.

Thật ra, trong tất cả các việc mà anh em Ryoji làm để lấy tiền túi, các buổi dạ vũ mang lại nhiều lời hơn cả. Chúng đã cho in trên vé vào cửa dòng chữ: Dưới sự bảo trợ của hội quán T.R. thuộc viện K. và không ai ngờ là dấu hiệu bí mật đó chỉ là chữ viết tắt của tên hai anh em nó.

Tuy nhiên, không phải cố gắng của nó luôn luôn mang lại thành công. Đôi khi cũng có nhiều thất bại, vì lẽ cần phải

có rất nhiều mưu lược để chọn lựa một ngày thích hợp, và chọn lựa những ban nhạc hấp dẫn. Ryoji và đứa em nói đó là cách áp dụng tốt nhất những gì đã học được ở trường thương mại... Nhưng chúng cũng phải biết điều chỉnh ánh sáng để gây bầu không khí thuận hợp và tạo ra một khung cảnh lãng mạn của những buổi đi khiêu vũ trong đêm lạnh, đầy sương sa.

Những điều đó không là gì nếu sánh với sự can đảm cần phải có để bán vé. Không thiếu gì những toán sinh viên canh chừng xem thu được bao nhiêu để lúc tàn buổi khiêu vũ là cướp lấy. Cần phải rút đi, mang tiền theo trong khi đánh lạc đường bọn cướp.

Katsumi nói với bạn:

– Có những thằng ở Đại học M. và

bè lũ Takejima. Bây giờ chúng chưa ra tay là vì có cảnh sát.

– Tao biết lắm, chính tao đã xin tám thẩm sát viên để giữ trật tự. Vả lại, người ta đâu có lừa tao dễ dàng thế... Đừng có lo, Katsumi à, chừng nửa giờ nữa, tao sẽ rút vào trong xe hơi của thằng Katayama. Em tao sẽ chấm dứt buổi dạ hội này. Về các chi phí, ngày mai tao sẽ trả. Không có gì nguy hiểm.

Katsumi có một ý tưởng mơ hồ. Hắn rời Ryoji và tìm những đứa ở đại học M. trong đám đông. Hắn thấy một thằng có vẻ như xúc động vì sự hiện diện của cảnh sát.

– Sao mà?

– Đông người quá!

Ngay sau đó, lũ bạn của thằng đó

xúm lại và nghi ngờ nhìn Katsumi:

– Đừng có giờ trò láo cá... Tụi tao cũng chẳng kém mày, hiểu chưa? Chúng tao đến đây để khiêu vũ, ít nhất là tối nay... Này, mày có tình cờ quen những thằng trong hội T.R. không? Chúng nó hốt bạc đấy nhĩ...

– . . .

– Mày cũng không biết tên những đứa nào tổ chức à?

– Tao chỉ biết chúng cùng ở trong một viện với tao.

– Mày thật đáng thương... mày bị lừa rồi... Người ta nghĩ mày cũng đứng ra tổ chức!

– Tao cũng không biết ai điều khiển buổi khiêu vũ này... Vả lại, điều đó chẳng

ăn thua gì đến tao... Trái lại, tao có một câu chuyện nhỏ có thể là chúng mày thích nghe.

Nó kéo Takejima ra.

– Cuộc khiêu vũ này do một đứa ở trường tao tổ chức và mặc dầu tao không can dự vào, tao có thể mách cho mày tin này. Nếu thành công, mày cho tao bao nhiêu.

– Về cái gì?

– Tiền.

– Chịu thôi... ít nhất là có mười thằng cảnh sát trong phòng này.

– Tao đã bảo mày tao có chước mà.

Takejima nhìn thẳng vào mặt Katsumi.

– Ba mươi phần trăm.

– Được. Tình cờ tao nghe được tin này. Trong nửa giờ nữa, bọn tổ chức sẽ rút đi, mang theo tiền. Ngày mai chúng mới trả chi phí. Cái xế là cái Ponty đời 54, màu cà phê sữa. Chiếc thứ ba, dấy bên phải. Tụi bay chỉ cần chặn đường ở chỗ dưới dốc.

– Mà nói láo?

– Cứ thử đi... Nếu mày lỡ chuyến này, tao sẽ không được một đồng nào mà bảo mày dính vào đó. Tối 10 giờ, tao sẽ đến bản doanh của mày. Đừng quên công việc đó có thể mang lại ba chục ngàn đồng.

– Chiếc Ponty 54 phải không?

Takejima ra đi và Katsumi nghĩ: “Nếu không thành cũng chẳng sao. Trong xe

hơi sẽ có Ryoji, em nó và thằng Katayama. Có thể là thằng em Ryoji sẽ không nói gì, nó lạnh. Nhưng với Katayama, việc này không dễ dàng được... Đã lâu lắm mình không thấy Ryoji hành động, việc này sắp giải trí mình... Nếu nó thoát, nó sẽ là thằng Ryoji-vĩ-đại.”

Ý tưởng này làm nó sung sướng đến nỗi nó run lên vì sốt ruột.

« Nếu Royji để tụi đó đoạt mất, nó sẽ làm mình thất vọng. Mình sẽ không chơi với nó nữa. Đã từ lâu mình vẫn thân với nó: học cùng trường, cùng lớp, ở cùng hội. Nhưng bây giờ, nó làm mình phát chán... nó không còn là nó nữa. Nó đổi thay làm mình bức. Ngày trước, mình và nó cùng đi thi, cùng tán gái, cùng trêu bọn học ở đại học, trêu cả người lớn. Không, Ryoji không thể được. Hẳn tìm cách từ khước những lần mình rủ

đi và khi mình trách nó, nó lại cười và trả lời mình: Tao chán cái loại trò chơi đó rồi. Ôi, đã xa rồi cái thời chúng mình cùng đi đánh bi-da, ở từng lầu thứ nhất, trên quán cà phê mà chúng mình đã gặp những tay anh chị ở Đại học M. Khi Ryoji khiêu khích họ, bọn kia đều yên lặng... Chúng sợ sệt... Ryoji trình trọng chào chúng rồi nó lấy cái gậy thọc bi-da đập chúng... Một hôm nó đánh ngã ba thằng to như thế này. Nó thay đổi nhiều quá, với dáng điệu nhũn nhặn và kính nhường của nó. Thế mà ngày trước, mỗi khi điện thoại gọi nó đi đánh nhau là nó mặc vội áo và la lên: Đợi tao tới ngay. Mình với nó cùng chạy đi đánh nhau và nó la lên: Tới Takata no ba ba<sup>4</sup>.» Đôi khi, lúc chúng mình tới, mọi sự đều xong xuôi, nhưng Ryoji không cần hỏi lời

---

4 tên một nơi mà Horibe, 1 trong số 47 hiệp sĩ Võ sĩ đạo đã chiến đấu một cách cực kỳ anh dũng.

thôi, xông vào đập ngay. Và buổi tối, ít ngày trước lễ Giáng Sinh, chúng mình đi vào một hộp đêm : Một vũ nữ tới chào chúng mình rồi bỏ chúng mình để sang với khách Mỹ, những người này chửi bới và tát cô ta. Ryoji đứng dậy, quật một gã ngã xuống đất, và lấy chân đá nó. Hai tên kia, định nắm lấy nó đều bị nó dùng thế atemi [một thế trong Nhu đạo.] và trong khoảnh khắc, nó tung cả hai lên. Các nhạc sĩ dừng lại nhưng Ryoji lễ phép yêu cầu họ cử bản Jingle Bell. Và theo nhịp nhạc, nó lấy chân dầy xéo ba người Mỹ trong khi những khách say vô tay hoan hô.

Những người ngồi ăn uống ở đó chạy đi tìm Quân cảnh và một tên làm việc trong hộp đêm, hơi biết Ryoji và thường là một trong những đối thủ của hắn, đã báo cho biết. Gã bảo:

– Đừng đi lối đó sẽ gặp bọn họ, hãy rút ra cửa và xuống cầu thang ở phía sau...

Ryoji nghiêng mình trả lời và cả ba đều cười vang lên:

– Cảm ơn ông bạn.

Những chuyện như vậy, với rượu saké, đàn bà, đập lộn, người ta sống nhiều, nhưng chuyện ba người Mỹ là chuyện mình thích hơn cả. Kỷ niệm đó làm mình say sưa một cách lạ kỳ. Tuy nhiên, khi mình nói điều đó với Ryoji, nó lắc đầu và bảo với một nụ cười giả tạo :

– Đừng nói nữa... Đó là những nghịch ngợm của tuổi trẻ...

Nghịch ngợm của tuổi trẻ! Phải chăng mày đã già rồi. Không, nhưng

mày thấy, chúng mình đã xử sự một cách không hay thời còn ở trung học.

– Nhưng cái đó có gì xấu xa!

– Chúng ta còn trẻ, chúng ta hành động tùy theo ước muốn, tùy theo hứng khởi và những tính bất nguồn từ sự nhàn cử...

Dùng sức lực tràn trề của chúng ta mà vui... Điều này không thể tồn tại được. Khi người ta nghĩ, người ta tự hỏi nếu quả người ta đã không làm điều gì xấu, và người ta đã rất ít hài lòng vì mình. Dĩ nhiên, người ta không thể tự đặt ra những vấn đề. Nhưng đó có phải là sự thực? Mà không bao giờ đa nghi ư? Mà có thực sự tin là những ước muốn làm thành luật không? Và tính tuân theo ước muốn, phải chăng là hay?

Tao vừa có lòng tin là chỉ muốn làm những gì tao thích làm... Tao không nói để bào chữa, nhưng vì tao tin như vậy và tao không thể hành động cách khác... Thông lệ làm tao bức bối... Tao không thích sự ỳ ra và phương cách tốt nhất để thoát khỏi lề lối cũ là hành động một cách tự do, bằng cách chỉ nghe theo ý chí của mình. Ngoài những gì chúng ta đã làm cho tới nay, có cái gì khá hấp dẫn để chúng ta bộc lộ ở đó những sức lực cần thiết của chúng ta? Tao không đi đến chỗ nói là điều đó tương xứng với sự thực duy nhất, nhưng mày tưởng có cái nào khác? Hãy nhìn Yoshimura, suốt đời trầm tư, nó có sống không? Tao ghét những câu chuyện vô ích, những ngu xuẩn kiêu kỳ.

Katsumi nhìn bạn trước khi tiếp lời:

– Tao, tao muốn nghĩ đến những động lực của hành động chúng ta. Tao

hành động bởi vì tao muốn hành động như vậy, có thể thôi! Che giấu tính tình của mình bằng sự giả dối cố tìm những minh chứng, những điều này chẳng đánh lừa được ai cả. Không những nó không lợi gì, mà nó còn không đưa đến đâu. Triết lý của tao rất giản dị làm điều gì tao muốn và khi tao còn muốn làm cái gì, tao sẽ sống...

Katsumi lại ngừng và nói hầu như tiếc.

– Tao ghét những thằng dụt dè và hay đặt câu hỏi. Dù sao chẳng nữa, không một ai ở trần thế này lại biết rõ là điều gì phải được làm... Ryoji hơi mỉm cười.

✱

Khi rời Takejima, Katsumi hướng về phía vườn và lúc đi phía sau rặng cây, nó tới chỗ để xe. Nó ngẫm mãi một ý tưởng “Việc đó được hay không, không quan hệ. Điều cần là để biết Ryoji nhượng bộ hay không. Nếu nó nhượng bộ, nó không đáng cho mình chú ý tới nó nữa.”

Trong thâm tâm, nó hi vọng Ryoji chống lại và một lần nữa, chứng tỏ sức lực của nó. Nó cũng nghĩ : “Nếu đập lộn dữ, mình sẽ xông vào và thanh toán thẳng Takejima...”

Chiếc Ponty do Katayama lái nổ máy. Hai anh em Ryoji ngồi trên ghế sau giữ kết tiền. Chiếc xe chạy trước sàn gạch, bánh xe lăn lạo xạo trên sỏi, rồi xuống dốc, dọc theo bức tường đá được xây ra tận cổng chính. Katsumi rảo bước qua những thảm cỏ để quan sát chiếc xe.

Bọn Takejima đã nghe theo lời khuyên của nó và chặn đường bằng một chiếc xe hơi thuê, và chúng giả vờ chữa máy. Chiếc Ponty ngừng lại, nhận còi. Bốn tên bao vây lấy cái xe, nhưng Katsumi không nghe rõ chúng nói gì. Vài phút sau chiếc xe thuê được dẹp sang một bên để chỗ cho chiếc Ponty từ từ chạy qua.

Katsumi thấy rõ ràng tên trưởng toán nhét một gói đồ vào trong túi, trong khi đồng bọn tản mác trong đêm tối.

Không có một sự xô xát nào. Vụ cướp đã thành công một cách nhẹ nhàng, không gặp một chút nguy hiểm. Thất vọng vì sự hèn nhát của Ryoji, Katsumi giận dữ giựt nắm gai thông và nó bóp vụn ra trước khi vút xuống đất.

“Thằng đốn mạt, thằng Ryoji... Đó là một thằng hết đời.”

Thảm cỏ ướt sương đêm làm Katsumi trượt chân ngã quỵ xuống. Nó tức giận ghê gớm và nhớ những năm cỏ khi đứng dậy. Nó như thể vừa mất một vật gì quý.

Nó trở lại lấy áo rồi ra đi. Giây lát sau nó gặp hai tên trong bọn Takejima và lại gần hỏi :

– Công việc ra sao?

– Chúng tao đứng gần xe thuê, chúng tao không rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng hình như tên đó đã đưa ba chục ngàn đồng. Nó chịu vậy và không gây chuyện gì...

– Khá lắm. Thế quán tụi bay ở đâu? Quán Moon?

– Quán Moon hoặc Carib.

Katsumi chạy xuống cái dốc trải sỏi.

Trong phòng bên trong của quán Carib, dưới cái nhìn lạnh lùng của Takejima, Katsumi nghĩ: “Quả như vậy, mình đã bán Ryoji cho bọn này... Bây giờ chúng có quyền chửi mình... Không có khẩu súng lục, Ryoji hẳn đã chống lại!”

Nó càng nghĩ tới cảnh dọa dẫm hồi đêm nó càng tức giận. Nó đưa ly cạn rượu ra. Tên cầm chai rót rượu rồi cười chế nhạo.

– Này có phải vì không phải trả tiền mà mày uống nhiều như vậy ư.

Katsumi bắt bình đổ rượu xuống đất.

– Mày làm gì vậy?

– Tao có làm bắn quần mày không?

Nói thêm lần nữa tao là thằng keo kiệt... Nếu tao uống ứt ki của tụi bay, đó là vì miễn cưỡng... Takejima, mày và lũ bạn mày, ai cũng biết tụi bay không bao giờ uống rượu bằng tiền của tụi bay cả! Tụi bay sống nhờ kẻ khác và rượu saké của tụi bay là rượu ăn cắp, hoặc lừa đảo được.

Tên đó cầm lấy cổ chai định đập Katsumi.

– Mày có gan tới đây một mình để cãi lộn hả! Tao ngợi khen mày, nhưng tao tự hỏi không biết mày là thằng sùng sỏi hay mày là thằng ngốc!

Takejima xen vào;

– Im đi, Sugikawa! Katsumi, mày muốn uống bao nhiêu thì uống... Rượu ứt ki đó để dành...

Katsumi nói:

– Vậy ra tụi bay chỉ là những người bảo vệ quán rượu!

– Có thể lắm... Mà ý hiểu là đôi khi có những tên như mày tới đây viếng thăm...

– Và mày xô những kẻ say xuống hố bằng cách dùng cái đồ chơi của mày dọa nạt họ?

– Katsumi, đừng có khùng.

– Không đùa, lũ trẻ con, chúng thích khoe những đồ chơi mà đứa khác không có. Đối với khách hàng đó là một vấn đề sống còn... Sáu thằng! Vậy mà tụi bay còn cần đến cái...

– Này, mày say rồi?

– Không hề, sao mày hỏi tao vậy?

Takejima đưa mắt nhìn quanh phòng, gãi tai và nói với một nụ cười nguy hiểm:

– Tao nhiệt liệt khuyên mày dùng tiền của mày mà tự kiếm chế.

Katsumi nghĩ nhanh: “Tốt hơn là dùng ở đó. Nếu không, ta sẽ mắc...”

Nó nói:

– Thôi vậy, tao không còn công việc gì làm ở đây. Đưa tiền của tao để tao đi.

Một tên đứng phía sau trả lời.

– Này, tiền đây.

Katsumi quay lại và bị một ly rượu gin hất vào mặt. Rượu vào mắt làm nó không còn thấy gì. Một đứa xô nó ở phía sau và một tên khác đá vào ống chân nó. Katsumi loạng choạng, lảo đảo nắm được cái ghế. Nó vung lên trên đầu nó và đập vỡ ngọn đèn.

– Bật đèn ngoài cửa lên! Chặn đường ra. Đừng để nó chạy thoát.

Mọi người đều cẩn thận bước. Ánh đèn lại sáng và hai tên đập vào mặt Katsumi rồi xô nó xuống đất. Nó vẫn không trông thấy gì.

Takejima nói:

– Mày dám chửi tui tao trong khi chúng tao muốn nói chuyện ôn hòa!

Và nó đá vào mạng mỡ Katsumi. Katsumi hét lên những câu khó hiểu. Bị đè nén từ nhiều giờ, nổi tức giận của nó bùng nổ một cách dữ dội. Nhưng nửa như mù, nó có thể làm gì chống lại tui tàn bạo này?

– Trói nó lại, xiết chặt vào!

Hai tay nó bị trói giật ra sau lưng, sau

cái ghế và tụi nó đã dùng cái thắt lưng da của nó để trói nó.

– Quân khốn nạn! Mắt tao hỏng rồi!

– Câm miệng! Cho là có bị mù cũng không ai chết đói cả.

Nói xong, Takejima cười và thật lực tát cho nó năm cái.

– Bây giờ mày thấy chưa?

Bình tĩnh cho tới lúc đó, Takejima bỗng xúc động, và đi dọc ngang trong căn phòng, cười như một thằng điên, hoặc như một thằng bé. Y giống tên trưởng toán trong làng, sau khi sang làng bên đánh nhau lúc trở về, bắt tên trưởng toán làng bên làm con tin. Khi đi trước mặt Katsumi, y lại tát hoặc đâm vào mặt Katsumi. Sau cùng y đứng trước mặt Katsumi và lấy ngón tay chỉ vào trán nó. Kat-

sumi nhổ vào giữa mặt y. Nước bọt lẫn với máu từ từ chảy xuống áo Takejima. Tên này hét lên.

– Đồ rác rưởi!

Katsumi hét lại.

– Đi giặt áo mày đi, nếu không mày sẽ bị máu tao ghi dấu.

Điên lên vì giận, nó lại đá tới tấp. Cái ghế đổ xuống, nhưng Katsumi tiếp tục la.

– Bị trói như tao, tao chỉ có thể làm thế được thôi! Bây giờ chúng ta hết nợ nhau.

Một tên hỏi :

– Làm gì thằng này bây giờ?

Takejima nói:

– Đi tìm thằng Tezuka và thằng Yamayoshi. Chắc chúng còn ở quán Moon. Tụi nó đã bị thằng Katsumi đối xử tàn tệ và hẳn không lỡ dịp này để trả thù.

Một tên ra gọi điện thoại rồi trở lại :

– Chúng không còn ở quán Moon nhưng tao sẽ đi kiếm.

Bọn chúng quay ra uống rượu.

Takejima nói:

– Cho thằng khốn uống nữa.

Một tên tiến lại, tay cầm ly.

– Uống đi!

Katsumi yên lặng.

Takejima nói:

– Sao, mày không muốn uống à?

Y bóp mũi Katsumi và đổ ụyt-ki vào miệng, rồi đổ chỗ rượu còn lại vào mắt nó. Rượu ngấm vào vết thương ở trán nó.

– Quân hèn nhát, chúng bay là đồ hèn nhát.

– Sao? Mày còn la hả?

– Tao tin tưởng khi tới đây, nhưng chúng mày chỉ là đồ khốn nạn, kể cả thằng Ryoji!

Takejima đá vào đùi nó.

– Mày có cảm không?

Katsumi nghiêng răng và kéo sợi dây trời. Nỗi đau đớn đè nặng nó. Hình như người ta nghiền nát ngực nó. Cái dây lưng xiết lấy nó.

Takejima nói :

– Khi thằng Tezuka và bạn nó tới, nó sẽ đập vỡ mặt mày. Nó sẽ không quên là vì mày mà chúng nó phải liệt giường một tuần lễ... Chịu khó đợi một chút nữa.

Nó chấm dứt bài diễn văn bằng một cái tát và máu đọng trên trán thằng bé bắt đầu chảy xuống, rửa mắt nó sạch rượu. Nỗi đau đớn của Katsumi giải bớt, nhưng nó chỉ thấy nhòa như sương mù, và ở giữa đám sương có ngọn đèn điện đỏ. Thỉnh thoảng một vài hình bóng lại vượt qua đám sương mù này.

Nó tự hỏi.

– Mình thức không? Mình còn sống không? Chắc còn, vì cổ tay mình đau... chắc còn vì mình thấy đau đớn...

Nó tìm cách gỡ ra :

– Cút!

– Thế nào, mày là thằng táo tợn có tiếng mà. Nhưng người ta sẽ làm cho mày phải lạng yên.

Một tên nói vậy rồi lấy gậy đập nó.

– Sao, mày vẫn không thấy gì à?

– Khi người ta mù, người ta không biết sợ gì.

Và gậy tới tấp vụt xuống người nó.

Giờ đây bọn Takejima bắt đầu say và để thêm kích thích, tụi nó lại uống.

– Chúng ta sẽ biến nó thành Yosaburo [Tên một nhân vật trong một truyện nổi danh, đã mang trên mặt 24 vết sẹo.].

– Phải, nhưng nếu nó mù, làm sao nó có thể thấy mồm nó?

Katsumi có linh tính về điều sắp xảy tới, nhưng nó còn sức lực để nói:

– Tao không thích những thằng ở viện đại học M. Những vết sẹo và những cảnh hành hạ của tội nó không làm tao hài lòng. Ngày tội nó sẽ giết chết một đứa, hẳn tội nó phải tiến lắm! Làm những trò này tội bay được cái gì. Đó là những truyện của trẻ con, của những đứa ngu ngốc... Ryoji một hôm đã bảo tao như vậy.

Căn phòng yên lặng và Katsumi chờ đợi. Nó nghĩ: dầu sao ta cũng không sợ. Máu từ nhiều vết thương chảy ra không làm nó khó chịu cho lắm.

Takejima nói :

– Đồ súc sinh này, mày có thể làm gì được? Thằng Kawada tìm nó ở đâu?

Đừng sốt ruột, Katsumi à... Chắc Tezuka nó say ở chỗ nào đó, nhưng khi nó tới, nó thật say, mày sẽ cười... Đêm còn dài...

Càng lúc càng say, bọn sinh viên chờ tên tra tấn như những người đi săn chờ đầu bếp tới làm thịt thú vật đã săn được. Katsumi không nghĩ tới chạy trốn nữa. Nó chờ đợi những biến cố, như sẵn sàng cho trò vấn đáp nếu trả lời trúng ăn gấp đôi tiền.

Có người gõ cửa.

– Ai vậy?

Có tiếng trả lời.

– Cho tôi vào, tôi đến lấy các chai rượu saké.

Takesima nói:

– Chắc là chiêu đãi viên.

Một tên ngồi lên đùi Katsumi để che mặt hắn ta. Cô chiêu đãi bước vào và lo ngại nhìn quanh.

– Các anh ở lại trễ quá... Các anh làm gì vậy.

– Tụi này vui đùa. Nếu em muốn, các anh cũng có thể vui đùa với em.

Cô người làm cúi xuống nhặt các chai không và trả lời:

– Thôi, cảm ơn.

Takejima lấy ngón chân vén cái váy của cô ta lên tới lưng.

Nó cười rồi nói:

– Nếu em muốn lấy tất cả các chai thì ta có thể nhét thêm vào giữa mông em một cái nữa.

Tên ngồi trên lòng Katsumi giả vờ nói với nó trong khi cứ lấy tay dấm vào mặt nó.

Sau cánh cửa, những tiếng cười, tiếng chân người đi lẫn với giọng đàn bà say vang tới. Một tên mà người ta gọi là Ishii đi vào, theo sau là một đứa con gái loạng choạng bước. « Em đã bảo không bởi vì đây là lần đầu... Cô bé nói như vậy Katsumi mở mắt đầy máu và quay đầu về phía cửa. Nghe giọng nói này, hẳn là mờ hiều...

Takejima nói:

– Mà đến đúng lúc. Tụi tao sẽ cho mày xem cái này...

– Gì vậy.

– Nhìn tên khốn khổ kia.

Nó đẩy tên ngồi che Katsumi và chỉ hắn.

Người đàn bà la lên.

– Katsumi, trời ơi, chính hắn ta... Anh làm gì ở đây vậy? Anh làm sao vậy.

Katsumi bỗng cảm thấy sự tệ hại đã xảy tới hắn, nhưng hắn giữ được bình tĩnh và lảng lảng nói:

– Đây này! Đó là điều tôi chờ đợi, Akiko ạ!

Takejima hỏi:

– Ishii, cô gái này là ai?

– Em họ tao... Và quay lại phía nàng nó hỏi thêm: Em quen nó ở đâu vậy?

– Điều này không mắc mớ gì tới anh. Takejima ngắt lời.

– Ta không cần biết, ta đợi thằng Tezuka tới để nó giữ. Nhưng nếu bà đây có việc phải thanh toán, lúc này hoặc không bao giờ cả... Tuy nhiên tôi xin cho bà hay... thằng đầu bò ghê gớm này nó cưỡng lại tất cả...

Ishii nói:

– Trả thù? Chúng tao chẳng thù hằn gì tên này cả. Và lại nó bị trói và đã ăn đòn rồi, hành hạ nó cũng sẽ không hay gì. Tao chỉ đến đây kiểm thằng Yajima, nhưng tao nghi là những cảnh tiếp theo có thể làm tổn thương tới con mắt của người đàn bà, chúng ta đi thôi, Akiko.

Nàng trả lời :

– Không! em ở lại...

– Em còn say hơn là anh tưởng.

– Say hay không, em có vài món nợ phải thanh toán với hần.

Takejima nói:

– Vậy còn đợi gì nữa, hãy vuốt ve nó đi.

Akiko gỡ khỏi tay Ishii và tiến lại gần Katsumi và đứng yên.

Nàng chậm rãi nói:

– Kutsumi Shimada, ta lại gặp lại nhau... Giờ trông anh đẹp trai quá.

Một tên bật cười nói:

– Quả là bánh trai.

Đứa con trai ngừng đầu lên, nhưng mi mắt của hần bị dính lại vì máu đọng, hần chỉ thấy một hình ảnh trắng đục và lơ mờ.

Nàng tát hẩn một cái:

– Katsumi, mi làm gì cái mồm đẹp của mi vậy.

Một đứa nói :

– Thưa bà, tôi rất tiếc mà cho bà hay là người bạn đáng kính của chúng tôi không trông thấy gì. Vừa rồi, mắt hẩn đã uống rượu gin.

Akiko chăm chú nhìn Katsumi:

– Thật à? Mi không thấy gì hết?

– Sung sướng thay là ta không thấy mi đâu cả.

Nàng yên lặng và tư lự nhìn khuôn mặt sưng vù của đứa con trai.

Takejima nhắc:

– Nữa chứ! Đừng e ngại chi cả!

Katsumi lẩm nhẩm:

– Chính mi... Chính mi. Nó nghĩ: “Điều mà ta chờ đợi một cách vô ý thức, là con này tới, kỳ lạ thật... Akiko mà mình đã đe dọa để quyến rũ rồi bỏ rơi... gặp lại nó trong tình trạng này... Mỉa mai thay! Dĩ nhiên là chúng ta có công nợ phải thanh toán một lỗi hợp thức phi thường.” Hắn bắt đầu cười.

– Cái gì làm mi cười vậy!

– Nếu mày đến để trả nợ, thì mi đến đúng lúc... Nếu ngược lại, ta nợ mi cái chi, đòi đi, ta sẵn sàng trả.

Nàng hét lên, bàn tay run nắm chặt lại.

– Mi nói gì vậy?

Có đứa đưa uýt-ki cho nàng.

– Bình tĩnh lại, hãy thanh toán công việc của mình một cách yên lặng.

Akiko cầm lấy ly rượu và hắt vào mặt Katsumi.

Takejima trề môi ra.

– Có thể thôi à. Chắc hẳn ông còn nợ nhiều hơn chứ.

Ishii ngắt lời :

– Món nợ nào vậy.

Akiko dựa vào tay nó và khóc.

– Chính với hẳn... anh biết... chính hẳn.

Ishii tức giận nhìn Katsumi:

– A! Nó hả?

Takejima không hiểu, lên tiếng hỏi :

– Gì vậy?

– Một việc liên hệ tới Akiko. Và thằng khốn này giả vờ không biết.

Katsumi cãi lại.

– Giả vờ! Tao không hề giả vờ. Tao là nhân tình của Akiko, có thể thôi.

Tình trạng đối với nó càng lúc càng trở nên khôì hài.

Katsumi gặp Akiko vào mùa xuân, ngày cuối cùng của trận tranh giải dã cầu liên trường. Các sinh viên mặc đồng phục, mang cờ và khăn theo màu của đại học mình.

Theo thông lệ, họ chiếm chỗ ở cuối vận động trường, gây gổ với những người đi qua lại, hoặc với những người thợ tan xưởng trở về. Lúc ra về chúng tản

mát trên các đường phố ở Đông Kinh để ăn mừng chiến thắng. Một vài vụ đánh lộn xảy ra lúc chen lấn nhau, hoặc giữa những kẻ ủng hộ đội của mình, hoặc giữa bọn trẻ với các chủ tiệm vội vàng đóng cửa.

Vì thất lạc Ryoji, Katsumi đi dạo với Takeda và Aikawa. Chúng đã tới nhiều quán rượu khi chúng gặp người chơi bóng bầu dục tên là Mishima và mấy người bạn của hắn ta.

– Nay Katsumi! Sao chỉ có ba người thôi à? Chiều nay có chuyện gì vậy.

Chúng trả lời qua loa và tiến tới góc đường chúng thấy Akiko và bạn gái từ trong cửa tiệm bước ra.

– Chào các cô!

Chúng nó cùng nói và chờ đợi bọn con gái đông mất.

Bọn con gái trả lời:

– Chào các anh, và xin có lời khen về sự vui vẻ của các anh.

Chúng sững sờ nhìn nhau, trong khi một trong hai đứa con gái bông đùa.

– Kìa các anh mơ mộng à?

– Chúng tôi xin lỗi...

Là người đầu tiên lấy lại trí khôn. Katsumi mời bọn con gái đi uống và họ nhận lời.

Họ bước vào một quán bán bia trong đó bọn sinh viên chen chúc nhau ngồi, và khoác tay nhau ca hát. ngay, tìm một quán khác và sau cùng vào Katsumi nhìn hai đứa con gái. Họ vội vàng bước ra một

phòng riêng ngời. Nó chú ý tới đứa cắt tóc ngắn. Nó đã thấy thân hình gầy gò này, nhưng thấy ở đâu?

Nàng trả lời câu hỏi của nó.

– Tôi không biết chúng mình đã gặp nhau ở đâu... Tôi không nhớ.

Akawa ngắt lời:

– Đừng nghe nó nói!

– Tôi không nói đùa, tôi nghĩ mãi mà không ra...

Nàng trả lời :

– Tôi cũng vậy.

Katsumi tiếp tục quan sát nàng. Nàng có khuôn mặt thực là độc đáo với đôi mắt nghiêm trang. Cô bạn, Kyoko, nhiều tuổi hơn, có vẻ màu mè. Nàng hỏi

xin Takeda một que diêm với một giọng trẻ con đến nỗi làm nó cười.

Aikawa gọi bia.

Akiko nói:

– Thêm nữa, chúng tôi thích saké.

Ngạc nhiên, nó nhắc chiêu đãi viên và không quên nháy Katsumi một cái. Họ đều cười. Hai đứa con gái quơ cùi chỏ lên một cách nghịch ngợm. Bọn con trai vui thích hỏi:

– Các cô học uống ở đâu vậy.

Khi Aikawa say, bắt đầu thiu thiu ngủ, Takeda đứng dậy đi vào nhà cầu và làm dấu cho Katsumi đi theo.

Lúc chỉ có chúng nó với nhau, Takeda nói:

– Tao có ý kiến. Bọn con gái được lắm, thật là ngu ngốc nếu thả nó về bây giờ. Tao sẽ đi đến hiệu thuốc mua thuốc.

– Thuốc gì?

– Thuốc ngủ!

– Nếu tụi nó biết.

– Nó không biết được và lúc nó biết thì đã muộn rồi. Chỉ cần cho thuốc vào bia. Cứ theo cái nhịp chúng nó uống như vậy, tụi nó hẳn đã say. Có thể là nó đã khá say, không cần phải dùng tới thuốc nữa.

– Và nếu tụi nó la lên? Tụi nó sẽ rầy rà lắm... Thế Aikawa?

– Tao không cho nó hay gì cả.

– Được rồi, nhưng còn thuốc.

– Đó mới khó. Cả hai đứa mình không thể đi cùng một lúc. Nhưng đi một mình cũng nguy hiểm. Tagawa và bọn trong đội bóng bầu dục Mỹ đã trông thấy chúng ta vào đây và có thể tụi nó đang đợi chúng ta...

Takeda hiểu vấn đề và vì vậy...

Năm ngoái, trong khi nó đang làm tiền một tên, bọn Tagawa xúm vào đập nó lấy cớ là nó đã nói : « xin có lời ngợi khen » với một giọng kỳ cục.

Katsumi nói:

– Để tao đi. Nếu tao gặp Ryoji ở quân Nhân Ngự tao sẽ lôi nó đi.

– Tao sẽ giải thích cho tụi con gái về sự vắng mặt của mày...

Các cửa hiệu đều đóng. Katsumi hỏi

thăm người đeo biển quảng cáo đứng ở ngoài đường và được người này chỉ đến một tiệm thuốc tây ở xa. Nó vội vã bước tới đó nhưng chất rượu như muốn làm nó khuyu xuống.

Người bán thuốc ngạc nhiên nhìn đứa học trò muốn mua một liều thuốc ngủ thật mạnh.

Katsumi vừa ngừng viên thuốc vừa hỏi :

- Liệu nó có mùi không?
- Không, khó mà ngửi thấy.
- Có thể cho vào uống cùng với bia không?

Người bán thuốc cười và trả lời:

- Được.

Katsumi cho hộp thuốc vào túi rồi bước tới quán Nhân Ngư Ryoji ngồi ở quầy với Yoshimura một tên mà Katsumi không thích. Chính tên Yoshimura đã làm Ryoji mềm như bún, đứa con trai vừa nghĩ vừa tiến về phía họ. Với cái đầu to như thế, nó chẳng biết làm gì ngoài việc ba hoa và chạy quanh... những tên như vậy thật là vô ích?

Nó làm dấu hiệu cho Ryoji và lại ngồi gần. Nó móc hộp thuốc ra và lắc lắc cái hộp, rồi thấp giọng, nó giải thích công dụng của hộp thuốc.

Yoshimura nói:

– Đó là một trọng tội, một trọng tội có mưu tính trước.

– Câm mồm, mày đó. Nếu mày mở miệng, mày sẽ biết tao.

– Thằng bạn Takeda của mày xứng danh lắm... Nó có tài tác hại... và mày tự mình trở thành tòng phạm của nó...

Takeda đã học hết trung học ở tỉnh và hãnh khoe là đã bỏ ra năm triệu đút lót cho một trong những quản trị viên của viện đại học để được nhập học. Trong thời kỳ có những tai tiếng trong viện đại học, Takeda đã chẳng ngại ngừng gì mà không kể câu chuyện đó ra và cho biết luôn cả tên của nhân viên quản trị. Không ai biết sự thực ra sao, nhưng mọi người đều ngạc nhiên là nó có thể là sinh viên đại học mà không biết mẫu tự la-tinh. Nó thi lần nào cũng trượt, nhưng bố nó, giám đốc một hầm mỏ quan trọng, đã quá nuông chiều đứa con một này. Thiếu tất cả mọi kính nghiệm và nhất là ý niệm xã hội, Takeda có một thứ thiên tài nhất là đối với những gì liên hệ

tới đàn bà hoặc ăn chơi. Kỳ lạ thay, nó thật là keo kiệt, bủn xỉn nữa. Trong bất cứ hoàn cảnh nào, nó xử sự một cách hết sức thật thà hoặc một cách thật là ngây ngốc làm người ta luôn luôn phải buồn cười và bực mình.

Ai cũng biết nó như vậy, nên mọi người đều đồng ý là nó có thể làm tiêu tan bất cứ một gia tài nào của bố nó hoặc có thể gia tăng gấp đôi gia tài đó trong một thời gian ngắn.

Katsumi nói với người chiêu đãi viên :

– Rika! cho xin cái muỗng.

Nó xếp những viên thuốc thành chồng rồi cẩn thận cho vào hộp.

– Phải cẩn thận nếu không tụi con gái sẽ biết.

Yoshimura tuyên bố, hai tay đặt chéo nhau :

– Chuyện này đủ làm cho mày bị xích tay.

– Cái đó tùy mày! Mày chỉ cần cầm miệng lại! Vả lại bọn con gái đã gần bằng lòng...

– Thế tại sao lại cần đến những viên thuốc này.

– Để khỏi bị rắc rối nếu tụi nó tỉnh dậy và đổi ý... Nói thật ra, mày có biết trong khắp nước Nhật có người đàn bà nào thích thoa son mà không thích làm ái tình? Nếu mấy đứa con gái đó là gỗ đá, tụi nó đã chẳng đi uống rượu saké với chúng tao... Chúng tao chỉ giúp nó bằng cách loại bỏ các ngưỡng ngấp và các quy ước. Và lại một người đàn ông muốn gì

thì chỉ việc làm và có thể thôi!

– Được... Mà nói khá đủ những điều láo lếu... Thật là quá lố... Mà đã bị thằng Takeda lôi kéo.

– Với tao, chỉ có ba điều thú: đánh nhau, uống rượu và làm ái tình... Phải thế không, em Rika của anh?

Cô chiều đãi quay đầu đi cười.

Katsuma nói thêm:

– Dù sao, tao sẽ đi đến cùng những gì tao định làm, bởi vì tao không phải là thằng thích tránh né. Tao không thích những sự ngần ngại, những lý lẽ vô ích và phương cách sống của tao còn lành mạnh hơn của những người lúc nào cũng moi óc.

Nó gọi hai ly uýt-ki.

– Katsumi... tụi bạn đang chờ mày.

– Tao không cần! Khi tao lo công việc đứng đắn nào, tao sẽ làm thật đứng đắn... và khi tao có cơ hội nói ra lỗi suy nghĩ của tao cho tên khốn này nghe, tao sẽ nói!

Nó lấy đá ra khỏi ly rượu và quay ghế lại để ở trước mặt Yoshimura:

– Mày có thực sự tin là cần phải suy nghĩ để sống không?

– Tao đã nghĩ đến trường hợp mày, và theo ý tao, cái mà mày thiếu nhất là lòng can đảm... Mày không biết cách hành động. Nếu mày biết, mày đã không có cái mồm đó.

Khi nói những lời đó, nó đập tay vào má Yoshimura trả lời:

– Mày uống nhiều quá. Và mày cho là tao mơ mộng, mày nhầm. Tao xử dụng chân tay tao như bất cứ một ai, nhưng tao chỉ xử dụng sau khi suy nghĩ. Điều này làm cuộc sống thích thú... Nó hơi mỉm cười và nói thêm như vậy. Katsumi nói:

– Vậy hãy cố trở thành hợp lý! Cụ thể hóa những ước muốn của mày. Điều tao sắp làm đối với mày không thể tha thứ được. Phải. Nếu mặc dầu luân lý của mày, mày còn thèm muốn, hãy theo tao. Nếu không, đi tố cáo tao với cảnh sát. Hãy chọn lựa, chứ đừng đứng đó.

Trong khi Yoshimura suy nghĩ, Katsumi sức nhớ : “Nhưng con Akiko... mình nhớ ra rồi! Mình nhớ đã thấy nó ở đâu... Nó đã thay đổi kiểu tóc.” Nó bật cười.

Yoshimura hỏi:

– Gì vậy?

– Chẳng có gì... Tao phải đi... Nếu mày muốn đến với tụi tao... tao cam đoan với mày là kỳ khôi lắm...

Ra ngoài đường, nó không nhin được cười. Yoshimura đã yêu Akiko mà không được yêu lại.

Nó nhớ đến ngày mùa thu đó, và nó phải dạy tư gia, nó ra thư viện tìm Yoshimura. Đứa con trai đang thảo luận về ý thức hệ với vài sinh viên khác. Mặc áo đen, râu bạc, rất lập dị, Akiko đã cãi lại lý của nó. Lúc đó nàng để tóc rất ngắn, và bênh vực quan điểm của mình một cách dữ dội làm tụi nam sinh viên yên lặng hết. Rõ ràng là Yoshimura đuối lý. Nó gãi trán nhắc lại : “Tôi không tin...

tôi không nghĩ như vậy.” Nó thật lố bịch.

– Anh không biết tại vì tôi nói cho anh nghe sự thực.

Akiko nói và bọn sinh viên cười ồ lên.

Yoshimura thích nổi trong một cuộc tranh luận, vì vậy Katsumi cảm thấy như thán phục cô gái đã làm nó phải lặng yên.

Khi ra khỏi phòng, kẻ thua cuộc đã không ngừng ca ngợi Akiko. Rõ ràng là nó muốn biện minh cho sự thất bại của nó. Katsumi nói:

– Thì cứ nói ngay là mày mê nó.

Nó tức giận trả lời:

– Đừng nói bậy.

Tuy nhiên, nó nói thêm:

– Tao tự hỏi không biết tao có gây cảm tưởng là đang yêu không.

Kể từ đó, Katsumi thường nhạo nó. Nhiều lần, nó gặp Yoshimura đi cũng với Akiko và nó thấy hắn có vẻ như là một người học trò rất ngoan chứ không phải là một người đang yêu.

\*

Ở quán ăn, Takeda sốt ruột mong chờ. Khi nó thấy Katsumi, nó hỏi:

– Mà đi đâu đó? Thuốc đâu?

Hai đứa con gái còn vui vẻ hơn nữa. Nhất là Kyoko có vẻ say. Tụi nó hỏi:

– Anh đi đâu vậy? Không có gì kỳ khôi với cậu bé này.

Takeda cười khểnh.

– Đừng nói « cậu bé này ».

– Chúng tôi nói Aikawa.

Tên đó đang ngủ, một tay đút vào túi. Katsumi nói:

– Tôi đã về đây, sẵn sàng làm vừa ý các cô.

– Anh dễ thương lắm. Chúng tôi không muốn uống saké nữa.

– Vậy uống thêm tí bia đi, rồi chúng mình đi một vòng.

Những đứa con gái đứng dậy để đi vào nhà cầu và Katsumi cho thuốc ngủ vào trong ly của tụi nó, cẩn thận không làm cho bia sủi bọt.

Aikawa tỉnh dậy nói:

– A! có bia à!

Takeda lấy một ly có thuốc ngủ và đưa cho hắn, tên này uống có một hơi.

Katsumi nhận xét:

– Mà y tàn bạo quá...

Takeda nói:

– Thằng ấy ngủ hay thức giấc luôn luôn không phải lúc... Và nếu nó biết nó đứng sau một đứa con gái, nó sẽ không hài lòng.

Hai cô bạn gái trở về bàn và Takeda rót đầy ly bia.

Akiko nói:

– Bia này có mùi gì kỳ vậy...

Katsumi rùng mình nhưng Takeda vội nói:

– Tại hơi rượu Saké còn trong miệng làm mất mùi bia đó. Hãy uống thêm một ly nữa thì hết ngay.

Katsumi hơi run run rót thêm bia cho nàng, tức tối vì tính hèn nhát của mình.

Aikawa đã ngủ khi các cô gái bắt đầu cảm tác dụng của thuốc ngủ. Tay tụi nó run run, không còn sức lực. Hai đứa con gái nghiêng mình xuống chiếu và ngáp.

Kyoko nói:

– Tôi buồn ngủ.

Takeda bảo :

– Đi dạo một vòng cho tỉnh đi.

Họ bước ra. Katsumi đỡ Aikawa và hai cô gái dựa vào vai Takeda. Họ vừa đi vừa ngủ.

Katsumi dìu Aikawa lên tắc-xi và bảo chạy tới địa chỉ của quán Nhân Ngư.

Takeda cản:

– Đừng, có thể là Ryoji còn ở đó và sẽ làm phiền mình.

– Mà đừng có ngại, Rika sẽ lo việc đó, nàng quen như vậy rồi. Ít nhất cần phải chắc là nó sẽ không bị kẻ nào giết.

Nói xong, chúng nó quyết định tới căn phòng của Takeda ở từng lầu năm, trong một căn nhà thuộc công ty của cha nó. Đây là một nơi sang trọng mà Takeda và Katsumi thường dùng cho các cuộc phiêu lưu của chúng nó.

Takeda nói:

– Chúng ta may lắm. Chiều nay em tao ăn mừng sinh nhật ở nhà một đứa bạn, nó sẽ không về.

Mụ gác-dan mở cửa cho tụi nó và mỉm cười nhìn chúng. Chúng đi qua một căn phòng lớn, vắng vẻ và lên thang gác. Tới căn phòng, chúng bật đèn lên rồi chia nhau phần. Mới đầu Katsumi tỏ vẻ không quan tâm lắm. Nhưng sau nó nghĩ tới Yoshimura và đòi phải được Akiko, mà không nói rõ lý do của sự chọn lựa của nó: Takeda lại quái quỷ để làm trái lại điều nó ước muốn.

– Để nó cho tao, mày cần gì tới nó.

– Thằng ranh, mày cũng hiểu như tao là Akiko ở trên giường hẳn tốt hơn.

Katsumi khôn khéo nói tránh :

– Cũng không có gì khác biệt cho

lắm. Giả thử tao nhất định đòi Akiko, mày làm sao.

– Chúng ta rút thăm.

Katsumi bực bội nói :

– Chính tao đã gánh chịu mọi nguy hiểm! Tao đi mua thuốc, chính tao bỏ thuốc vào ly, chính tao đưa Aikawa đi! Mày phải để tao được quyền lựa chọn.

– Thôi được... mang nó đi.

Nghe tiếng khóa lách cách, Akiko mở mắt và nói với một giọng buồn thảm.

– Chúng ta đang ở đâu đó?

Katsumi bế xốc nàng lên và nàng hơi chống cự lại. Nó bật cười và hôn vào môi nàng, mang đặt nàng lên trên giường của em gái Takeda. Akiko cố thức nhưng lại rũ ra ngủ.

Katsumi nhìn nàng và suy nghĩ.

– Chính đứa con gái này mà một hôm kia mình đã ngưỡng mộ.

Nó hồi tưởng lại khi nàng ở trong thư viện, lúc tranh luận với Yoshimura. Nàng đẹp và cao kỳ. Dáng đầu nàng rất hãnh diện. Vậy mà vẫn cái đầu đó hiện có đôi mắt như mắt cá say hoặc cá hấp hối. Nó nhăn mặt lăm nhăm nói:

– Ít nhất phải nói lên cái gì chứ, đồ rác rưởi.

Nó cảm thấy tức giận và khinh bỉ, trong khi nó nắm lấy ngực nàng và lột quần áo nàng ra.

Katsumi hét lên:

– Mở mắt ra và nhìn tao cho rõ.

Nàng mở mắt và nó tát nàng. Nàng

lại rớt xuống giường, miệng lẩm nhẩm những gì nghe không rõ. Nó vô lấy nàng.

✱

Takeda tới gõ cửa phòng Katsumi. Akiko gục đầu xuống cái gối ướt, và khóc.

Đứa con trai nói:

– Những giọt nước mắt chẳng có nghĩa gì. Nó khóc bởi vì chúng ta đã cho nó uống thuốc.

Takeda lúng túng nói:

– Chúng ta sắp gặp rắc rối. Con của tao còn trinh và tao không biết làm sao an ủi nó.

– Thế thì sao?

– Cần phải đẩy chúng nó ra, đưa nó đi chỗ khác... Kyoko bảo nó sẽ đi có bót.

Katsumi cười trong khi nhìn đôi má bị cào cấu của nó.

– Thế mày bảo sao?

– Tao bảo nếu nó đi có cảnh sát, chính nó sẽ chịu nhục. Nhưng dù sao cũng phải tìm một giải pháp.

Tateda đi kiểm ta-xi lúc Katsumi mở cửa, Kyoko vừa khóc vừa chạy lại chỗ Akiko. Nó có những vết đánh ở trên tay và trên mặt. Akiko làm lấy bạn nhìn thẳng vào mặt Katsumi và nói:

– Các anh là hai thằng đều, hai thằng vũ phu. Tôi sẽ đi thưa Cảnh sát.

– Người ta sẽ không tin. Tụi bay đã chịu theo chúng tao.

– Đồ hèn nhát!

– Thôi nào! Cứ nhận là mình cũng thèm chết đi.

– Ai mà thêm một đứa bạn tiện như anh.

Nó cười trả lời:

– Cám ơn.

Takeda trở vào và ra dấu cho tụi con gái. Được Katsumi giúp sức, nó đẩy tụi con gái vào trong chiếc tắc-xi đậu bên lề đường, và bảo tài xế đi loanh quanh rồi mới đưa về chỗ hôm qua tụi nó rời.

Cả bọn xuống gần cây cầu.

Hai đứa con trai nói:

– Đi uống nước trà đi.

– Không! Đưa chúng tôi về nhà.

Chúng vừa đi vừa đỡ hai đứa con gái và rẽ ở góc phố.

Takeda nói :

– Đợi tôi ở đây, tôi đi mua thuốc.

Đúng lúc đó, có một toán sinh viên khoác tay nhau đi tới. Katsumi kêu :

– Nhanh lên, nhanh lên. Đã đến lúc chạy đi thôi.

Chúng bỏ chạy, mặc Akiko và bạn loạng choạng trên vỉa hè.

Trong khi Takeda đi về nhà, Katsumi bước vào quán Nhân Ngư. Nó khao khát được kể chiến công của nó. Cô chiêu đãi đang đóng cửa tiệm và nói:

– Ryoji đi rồi.

– Thế Aikawa.

Rika khó chịu nói :

– Say như chết, rầy rà quá.

Katsumi láu lỉnh nói:

– Không rầy rà bằng nếu nó ở ngoài phố. Nó có thể bị người ta dẫm lên ...

✱

Một tuần sau, nó nhận thư của Aki-ka và tự hỏi không biết làm sao nàng có thể biết địa chỉ nó. Quả vậy, trong khu phố người ta biết rõ nó.

Akiko chỉ định ngày gặp lại nhau và trong đoạn tái bút có ghi là “nàng không muốn gây rắc rối cho hấn ».

Đúng giờ, Katsumi tới quán cà phê hẹn, cảm thấy khá kiêu hãnh. Một cô

chiều đái đưa hản lên lầu một và vài phút sau, Akiko bước vào. Nàng trông thấy Katsumi và giơ tay ra hiệu. Khá bối rối, đứa con trai chỉ biết mỉm cười.

Nàng ngồi xuống và nó liếc nhìn nàng, ngượng nghịu. Giây lát sau nó nói:

– Tôi xin lỗi về chuyện đã xảy ra bữa nọ.

– Không! Tôi không tha lỗi cho anh. Khi nào nghĩ tới, tôi lại tức điên lên.

– Người ta không thể làm thế nào khác. Hôm nay cô muốn gì.

– Rất nhiều thứ.

– Kyoko ra sao?

– Nó quá xúc động và nó cũng không đến thăm tôi. Thằng Takeda là đứa bất tiện...

– Nó có đi có bót không ?

– Tôi không biết. Có lẽ...

– Thế còn cô?

– Rất có thể tôi sẽ đi tố cáo anh. Cái đó tùy thuộc anh.

– Cố bé muốn hăm dọa ta đó chẳng?

– Phải

Cô chia đã viên lại và không hỏi Katsumi, Akiko gọi một thức uống không có trên thực đơn. Nàng trang trọng nói:

– Bây giờ anh hãy cho tôi biết tại sao anh lại chọn tôi? Anh nói anh đã thấy tôi ở đâu, ở đâu vậy?

Katsumi kể lại cảnh trong thư viện với Yoshimura, rồi nó trả lời câu hỏi thứ nhất của đứa con gái.

– Tại sao ta chọn em? Tại vì ta thích em.

– Thế bây giờ anh nghĩ gì về tôi.

– Em làm ta sợ, nhưng ta càng thích em hơn.

– Nói dối.

– Sao?

– Anh hẳn phải biết chứ.

Hãnh diện, Katsumi nghĩ : « Nàng tán ta. » Nó hỏi lại.

– Thế còn em, em nghĩ gì về anh.

Nàng ngừng đầu lên, nhìn về phía cửa sổ.

– Tôi thích tỉnh táo bạo của anh. Ngược lại, tôi ghét bạn anh, thằng con ông cháu cha...

– Vậy điều em muốn, là em muốn anh nói anh yêu em.

Nàng trịnh trọng hỏi:

– Nếu em hỏi anh như vậy, em có phải không?

– Trời, em kỳ cục quá.

Họ bật cười.

Katsumi nói :

– Anh không biết anh có thể yêu nhanh như vậy được không. Nhưng trước hết, yêu là gì?

– Anh chưa bao giờ yêu à?

– Khi anh gặp một đứa con gái anh thích, anh luôn luôn ngại ngùng nói những lời yêu đương.

– Vậy anh cũng làm với cô ta như với em à?

– Anh không biết... Anh, bao giờ anh cũng phải có một lỗi. Anh như vậy đó. Nếu anh cố gắng làm khác, anh sẽ không hy vọng đạt được điều anh muốn.

Akiko đỏ mặt, và lấy hết can đảm nói :

– Nếu anh không thể thay đổi, em chịu anh như vậy.

Ngay tối đó, nàng thuộc về nó.

✱

Hai tuần sau, Katsumi gặp Ryoji và Yoshimura ở quán Nhân Ngư.

Yoshimura nói:

– Sao dạo này không thấy mày đâu!  
Mày có gì khá không ?

Katsumi nghi tới Akiko và thấy khó  
chịu.

– Không có gì đặc biệt...

– Katsumi ạ, mày hơi làm tao sợ. Mày  
còn trẻ mày phí phạm thời giờ, nhưng  
một ngày kia mày sẽ hối hận... một ngày  
nào đó, mày và các bạn mày, tụi bay sẽ  
hiểu trò chơi của tụi bay là giả tạo, là vô  
bổ.

– Tao bất cần về những gì người ta  
nói đến tao, và về những gì sau này tao  
nghĩ. Điều quan trọng trong cuộc sống  
này là hiện tại. Tao sống một mình, xa  
lánh đám đông, vậy mà tao vẫn thấy ngột  
ngạt. Nhất là khi tao thấy cái mồm của  
mày... Cái thế giới mày sống trong đó, mà

chúng ta sống, đối với tao chỉ là một cái hộp chật hẹp, cắt chúng ta ra từng mảnh, mảnh nọ tiếp theo mảnh kia. Mà ý hiểu chú, tao muốn thoát khỏi đó! Tao sẽ làm bất cứ gì để thoát khỏi đó. Tao bất kể cái gì tốt, cái gì xấu... Tao không có thì giờ suy nghĩ. Nếu người ta bắt đầu suy nghĩ, người ta sẽ không tiến bước nữa. Tao muốn phá hủy tất cả những gì gò bó tao!

– Nhưng chính mày tự hủy hoại mày khi mày hành động như vậy! Dù mày hình động thế nào, mày cũng sẽ không thấy gì. Mày chống chọi với một bức tường và tất cả những gì mày làm chỉ là phù phiếm.

– Thế mày, mày không làm gì phù phiếm. Không, mày cũng không làm... Katsumi bị rượu kích thích và hét lên. Mày không tán nổi một đứa con gái. Mày có muốn tao nói ra không... hai đứa con

gái mà tụi tao tán được, thằng Takeda và tao, một đứa tên là Kyoko và đứa thứ hai là Akiko!

Ryoji muốn can thiệp vào nhưng Katsumi gạt ra.

– Và con Kyoko, tao đuổi nó đi rồi! Nó thành thạo lắm, con khốn kiếp... Mà y là thằng mê nó... nhưng nó lại yêu tao.

Yoshimura tái ngắt và Katsumi nhận thấy hắn tự chủ một cách khó khăn. Tuy nhiên, nó cũng lấy được một ly nước và nốc một hơi.

Katsumi giận dữ nói tiếp.

– Phải, con bé rất thông minh,

– Đồ đểu!

Mất bình tĩnh. Yoshimura muốn ném cái ly vào Katsumi, nhưng hắn nắm

lấy cánh tay nó và lắc. Cái ly rớt xuống đất và vỡ tan.

Ryoji van nài.

– Thôi mày yên đi.

Katsumi trả lời :

– Mày đừng lo, tao làm cuộc thí nghiệm. Tao muốn biết nó có thể đi tới đâu. Nào Yoshimura, hãy cho tụi tao biết mày chỉ là cút!

Đứa con trai nuốt nước miếng và che giấu đôi tay run rẩy. Nó nói:

– Thôi được, tao không muốn làm gì bậy bạ ở đây.

– Nhưng không, đâu có được. Hãy đánh tao thay vì về nhà mà đập gương. Chỉ có cách đó mới có thể an ủi việc mày đã bị mọc sừng.

Ryoji nắm lấy Katsumi và nói:

– Thôi đủ rồi.

– Mày yên tâm, sẽ không có cái lộn.  
Tao không có lý do nào để giận thằng  
đó...

Nó bỏ đi.

Kể từ ngày đó, Yoshimura không nói  
với nó một lời nào, nhưng mỗi lần Kat-  
sumi gặp hắn, Katsumi không thể nào  
không nháy mắt và nhìn hắn một cách  
khinh bỉ.

Nhiều ngày qua. Chẳng bao lâu Kat-  
sumi thấy chán Akiko và bỏ nàng. Nàng  
bám lấy nó, theo đuổi nó, cho tới ngày  
nàng nổi giận, chửi nó.

Đứa con trai trả lời:

– Sao! Tôi đâu phải là đây tớ, là trò

chơi của cô! Ra mà tố cáo với cảnh sát là tôi trở thành lạnh lùng... Đi đi! Nếu tôi đi với cô hồi vừa qua, đó là vì tôi thích cô... chứ không phải vì sợ cô dọa dẫm... vậy đừng có kêu ca gì! Cả hai đứa cùng chán nhau, bỏ nhau là hơn...

– Thế tôi đã là gì của anh?

– Một người đàn bà.

– Đừng có thô bạo.

– Nếu cô không phải là một người đàn bà thì cô là gì? Tôi thêm muốn cô, tôi được cô. Bây giờ tôi không muốn cô nữa... vậy cô muốn tôi nói gì khác? Những lời tục tằn à?

Akiko tái mặt vì giận. Kể từ ngày đó, chúng nó không gặp lại nhau.

✱

Trong căn phòng trong của quán cà-phê, lúc Akiko nấp lại gần phía Ishii, tên này gạt nàng ra.

– A, ra mày là thằng đểu đó?

Nó vừa nói vừa tới đứng trước cái ghế mà Katsumi bị trói. Nếu tao biết từ trước, tao đã đập mày vỡ mặt từ lâu rồi.

Katsumi hét:

– Cầm mồm, mày ồn quá. Tao không quen biết mày và mày không dính dáng gì giữa chuyện tao với Akiko.

– Tao không nói với mày cái gì khác ngoài câu chuyện xảy ra sau đêm ghé góm ấy. Mày có biết Kyoko hóa điên? Về phần Akiko, không biết nàng ngây thơ hay ngu ngốc, nhưng nàng đứng đắn, thế mà mày dám...

Không nói hết câu, nó dùng hết sức lực đánh Katsumi. Nó đánh mạnh đến nỗi Katsumi cảm thấy đau nhói khắp các khớp xương. Nó chỉ có thể cưỡng lại bằng cách chấp nhận nhịp độ đánh và nghiêng răng. Thịt nó phồng lên. Mặt nó sưng vù lên. Ishii nắm lấy tóc nó và nhổ vào khuôn mặt đầy máu của nó. Rồi nó quay về phía Akiko:

– Hãy nhìn cái mồm này. Mặc dầu nó bị biến hình, nhưng hãy nhớ nó vẫn là một cái mồm. Đập vào mặt nó đi.

Akiko ngẩn ngại. Nó cầm lấy tay nàng và nhấn mạnh.

– Nào đánh đi.

Nàng nhìn dòng máu chảy từ miệng Katsumi, chảy đầy vào mắt và trán xuống tai. Nó có thấy nàng không? Nó thở dài

và nhỏ. Nước bọt bắn cả vào tay đứa con gái. Nó có thấy không? Nó vẫn cười, khiêu khích...

Nàng nghĩ: “Cái nụ cười không bao giờ chịu thua này, chính nó đã chinh phục mình ngay từ tối đầu tiên. Chính nó đã cười như vậy khi nó vật mình xuống giường...” Nghĩ đến kỷ niệm đó, nàng tức điên lên, giơ tay tát đứa con trai và hỗn hển thở. Katsumi cúi xuống rồi ngừng đầu lên. Nụ cười, còn đượm trên môi hằn, thật là khủng khiếp.

Akiko lại đánh để xua đuổi cái thách đố đó. Nàng tát không ngừng, rồi bàn tay ê ẩm vì đánh quá nhiều, nàng thốn thức. Đôi tay nàng hãy còn đụng vào cổ, vào đôi vai Katsumi rồi gặp chỗ trống không. Nàng loạng choạng ngã quỵ xuống và khóc.

Takejima và đồng bọn bật cười.

– Akiko, làm sao thế?

Nắm lấy đầu gối Katsumi, đứa con gái nấc lên.

Katsumi hét:

– Cút đi, mày thiếu não quá.

Nó rung đùi và đập nàng ngã về phía sau.

– Đồ đểu, mày đá đàn bà hả.

– Nó làm gì mà đánh tao, rồi lại khóc.

– Cút.

Ishii hét lên và đá vào dạ dày Katsumi. Hấn ngã khỏi ghế và gần như bất tỉnh. Một nỗi đau đớn dữ dội thắt chặt lấy ngực nó. Nó không còn thở được nữa. Ishii dậm chân lên mặt nó. Katsumi cảm

thấy đế giấy sắt ấn vào thái dương, và trong cơn đau đớn, nó tỉnh lại.

Akiko van nài.

– Thôi đủ rồi! Hãy ngừng lại!

Ishii hét lên.

– Câm mồm.

Nó tìm mạch máu ở cổ, và dậm chân lên. Katsumi rầy rụa và có cái gì sôi sục tràn ngập đầu nó. Nhãn quan của nó đượm màu đỏ. Nó hấp hối. Tuy nhiên mỗi lần nó tỉnh lại, nó tự hỏi nó đang ở đâu. Nó nghĩ và gần như không còn thấy đau đớn: lần này người ta moi ruột mình ra, mình đau quá nên không thấy khổ nữa,

Takejima nói:

– Ngừng lại, mày sắp giết chết nó đấy.

Cả bọn hết say, nhìn Katsumi và Ishii. Một đứa trong bọn gãi cổ để tin chắc là mình không mơ.

Ishii nói:

– Thằng đểu! Thế cho mày đáng kiếp. Thêm một chút nữa là mày chết... Xin lỗi Akiko đi thì tao tha.

Katsumi còn sức để thì thào nói:

– Thà tao chết !

– À mày muốn chết hả? Mặc xác mày. Tao không cần sự thán phục của những đứa khác...

Nó định đánh nữa nhưng Akiko ngăn lại.

– Hẳn sẽ không bao giờ xin lỗi đâu.

Ishii nói:

– Nó lì hủ, nhưng anh sẽ làm nó phải xin lỗi.

Mọi người đều nhìn Katsumi, chờ đợi ý chí của nó sẽ bị khuất phục.

Akiko van nài:

– Katsumi, xin lỗi đi, xin lỗi đi.

Katsumi mơ hồ nghe giọng nói của nàng. Mặc dù nó cố gắng tập trung những gì còn lại trong tư tưởng, nó rồi bởi trong một sự khúc mắc mà thật ra phải rất giản dị. Một cái đá vào vai làm nó rên lên.

– Không, không bao giờ...

Bỗng có tiếng chân người vang lên.  
Kawada và Tezuka bước vào.

Kawada nói:

– Tao thấy nó ở quán Michigan, một cái ba mà chưa bao giờ nó bước vào... Yamayoshi sắp tới. Katsumi à, mày thay mồm rồi ư!

Nó nói thêm trong khi rót uyết-ki uống. Yamayoshi bước vào, và đứng yên lặng bên cạnh Tezuka. Chúng hình như e dè. Một đĩa mặt tái xanh trong khi đĩa kia run lên.

Takejima nói:

– Tiếp theo là đến lượt tội bay. Muốn mỗ sao thì mỗ... Tao nghĩ là ông này mắc nợ tội bay cái gì đó?

Tezuka bỗng tức giận và đập Katsu-

mi.

Takejima nói:

– Những cái tát chẳng có nghĩa gì cả.  
Hết tác dụng rồi. Yamayoshi, mày đợi gì?

– Nhưng...

Takejima hét lên:

– Nhưng sao? Mày và lũ bạn mày.  
Tụi bay xử dụng một thứ dụng cụ nhỏ  
khá lắm cơ mà.

– Không, Không dùng thứ đó...

– Câmmồm.

Tezuka rút dao con chó ra.

– Để tao.

Nhưng ngón tay nó run run, không  
làm lưỡi dao bật ra.

Takejima chìa tay ra.

– Đưa dây tao.

Nó mở con dao và đưa lại cho Tezuka.

Tên này hỏi :

– Phải mổ nó thế nào?

– Theo kiểu Yosaburo.

– Tao bắt đầu ở đâu?

Tezuka đứng thẳng, một cách hơi vụng về, lưỡi dao chìa thẳng, nhưng khi nhìn Katsumi bị trói vào ghế, nó lấy lại can đảm. Nó hãy còn ngần ngại, rồi bắt đầu rạch má thẳng Katsumi. Đầu gục xuống, Katsumi không nói gì. Lưỡi dao lạnh chạm vào da thịt nó làm nó tỉnh dậy, và tạo cho nó một thích thú nào đó. Nó chờ đợi cái tiếp theo.

Tezuka nhấc con dao ra và nhìn những đứa khác.

Takejima hét lên:

- Đồ nhát, đưa dây tao.
- Câm đi, để mặc mình tao làm.

Nó vung tay lên.

Akiko la lên:

– Đợi đã, để tôi làm. Tôi muốn làm cái vết rạch mặt đầu tiên.

– Cô là ai?

– Để nó làm! Ít nhất nó cũng can đảm như mày.

Ishii hét lên:

- Akiko! Đừng làm thế.
- Các anh câm miệng lại.

Nàng tiến lên, và chìa tay về phía thằng Tezuka đang kinh hãi nhìn.

Takejima ra lệnh :

– Đưa dao cho nó, thằng khốn.

Akiko nắm lấy lưỡi dao, và nàng đưa con dao lên trong khi chăm chú nhìn Katsumi. Một thằng pha trò.

– Nhất là đừng có thiến nó nhé.

Takejima rống lên:

– Tụi bay có yên không?

Katsumi nghĩ: Nó sắp giết mình... Mình không bao giờ ngờ là nó có thể ghét mình đến độ ấy... Giản dị quá... Cuộc đời mình thế là hết.

Một hình bóng nghiêng về phía nó và nó hơi ngửng lên để đón nhận nhất

dao cuối cùng này. Nó cũng không còn ước muốn cưỡng lại nữa... Nó mê sảng...

Bỗng nó cảm thấy lưỡi dao đâm vào tay nó và cắt đứt dây trói.

Nàng vội hét lên:

– Hãy chống đỡ đi! Nhanh lên! Chạy đi! Ối người ta... Ối người ta...

Một thằng quật ngã nàng:

– Đồ khốn... Đồ đĩ.

Katsumi gắng nhảy lên, nhưng một bàn chân nó không còn tuân lệnh nó nữa. Nó ngã quỵ xuống và cố gắng đứng dậy được. Mặc dầu con mắt bị cháy, nó nhìn ra bốn thằng Takejima đang đứng tự vệ, và nhìn thấy cánh cửa ra...

Một cách khó nhọc, nó lết về phía cửa, nhưng có đứa xô nó ở phía sau. Nó

ngã xuống, đập vào cái bàn và một đứa khác lấy cái chai vỡ đập nó. Một nỗi đau đớn đầy đặc, cào cấu nó. Nó muốn hất cánh tay đối thủ của nó, nhưng nó lại đập phải cái chai và những ngón tay nó quệt phải mảnh chai. Máu chảy, nó giằng được cái chai và ném kẻ đánh nó. Tay trái nắm lấy bàn tay phải bị thương, nó bò lại phía cửa.

Akiko kêu thất thanh.

– Câm mồm, con đi. Nó không có chết đâu. Tao đã biết nhiều đứa còn tệ hại hơn thế mà vẫn thoát khỏi! Ishii, mày đưa con khốn này lại, mày mang nó đi đi

Một tên chỉ Katsumi rồi nói:

– Vứt nó ra phố sau và chúng mình chuẩn thôi. Có người sẽ nhặt nó.

Chúng cầm chân lôi nó ra đường và

bỏ mặc nó trên vỉa hè, giữa hai cửa tiệm.

Chúng hét lên trước khi bỏ chạy.

– Katsumi à, la cho nó lớn vào, nếu không người ta lại ngỡ mày say rượu!

Để tự trấn an, Katsumi đếm: Một... hai... ba... Tất cả phần thân thể dưới của nó bị liệt. Bảy... tám... chín... Nó sờ vào vết thương ở bụng và có cái gì ấm ấm, nhớp lớt khỏi tay nó.

Nó kinh hãi nghĩ : Ủa! ra mình đụng phải ruột mình à? Và chính mình đã muốn vậy... Nếu Yoshimura thấy mình, nó sẽ nói là nó phải... nhưng không nó nhầm... Chính mình mới phải!

Nó định cười, nhưng máu từ vết thương của nó bắt đầu chảy. Những tư tưởng quay cuồng trong đầu óc nó: Có lẽ mình ở lại đây... Chết như vậy thật là

lố bịch... Chết, phải chết một cách xứng đáng hơn chứ.

Sao, xứng đáng hơn.

Mình tin là mình hiểu... Chết, để hiểu tại sao người ta chết...

Katsumi, mày không chết như vậy chứ? »

Phải mình sắp chết không?

Thật ngây ngốc!

Ngu dại...»

Máu chảy nhiều quá... mình sẽ không có thì giờ đợi người ta...»

Mình phải thoát khỏi... ở chỗ kia có một con đường.

Có tiếng người cười ở phía xa.

Phải đi tới chỗ đó... »

Katsumi để bàn tay xuống đất, nhưng những ngón tay của nó làm nó đau quá nên nó không thể chống xuống đất được...

Có ánh đèn ở ngoài phố... Phải tới đó.

Tại sao tất cả những cái này? Cho Ryoji? Cho Tezuka? Cho Akiko?

Ta, ta là vai chính trong truyện này.

Tại sao? Ai đã xô đẩy mình vào đó? Ai vứt ta vào? Sức lực nào vậy?

Ryoji, Tezuka, Akiko và những người khác, phải chăng chúng không là những yếu tố của sức lực đó.

Chính tại chúng mà mình ở tình trạng này... mình nói sáng... mình nói

những điều bậy bạ... Nhưng mình giữ vững... Mình đã làm những điều mình muốn làm.

Điều Yoshimura nói có nghĩa gì? Không và không! Nó nhầm lẫn và vậy mà, ta hiểu...

Đường phố đó, ở gần đây. Từ từ, chậm rãi, nó lết đi bằng cách cào xuống mặt đất... Trước hết nó đặt lòng bàn tay xuống, rồi những ngón tay bị thương... Tay kia nó đỡ lấy bụng...

NHÃ ĐIỂN dịch









